

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2017) 5176 final z dnia 27 lipca 2017 sprawie programu pomocy SA.38393 (2016/C, ex 2015/E) wdrożonego przez Francję (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa, którego dopuściła się Komisja, kwalifikując środek podatkowy w całości jako pomoc państwa, naruszając tym samym kryterium odnoszące się do charakteru działalności gospodarczej prowadzonej przez porty francuskie. Strona skarżąca twierdzi w tym zakresie, że uznając, iż zastosowanie wobec portów francuskich zwolnienia podatkowego stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE bez uściślenia, że kwalifikacja jako pomocy odnosi się wyłącznie do działalności gospodarczej portów, Komisja w decyzji tej co do zasady naruszyła prawo.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa, którego dopuściła się Komisja, w zakresie oceny charakteru gospodarczego działalności wykonywanej przez porty francuskie. Strona skarżąca ocenia, że Komisja również dopuściła się naruszenia prawa, dokonując analizy gospodarczego charakteru działalności prowadzonej przez porty francuskie, z dwóch powodów:
 - po pierwsze, ponieważ absolutnie nie ustosunkowała się w zaskarżonej decyzji do niektórych rodzajów działalności prowadzonej przez porty francuskie;
 - po drugie, w odniesieniu do licznych innych rodzajów działalności portów francuskich, ograniczyła się ona do powtórzenia ogólnych zasad wynikających z orzecznictwa TSUE w dziedzinie finansowania ze środków publicznych infrastruktury portowej, nie rozstrzygając czy miały one charakter gospodarczy czy nie, podczas gdy chodziło o kryterium zastosowania zasad obowiązujących w dziedzinie pomocy państwa.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa oraz niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do warunków dotyczących naruszenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi, ponieważ Komisja błędnie uznała, że rozpatrywane zwolnienie podatkowe mogło prowadzić do naruszeń konkurencji i wywierać wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi w odniesieniu do ogółu portów francuskich, a w szczególności do portów na wyspach oraz portów położonych w departamentach i regionach zamorskich. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest obciążona niewystarczającym uzasadnieniem, ponieważ Komisja przyjęła, nie popierając swego stanowiska dowodami, że warunki w niniejszym przypadku zostały spełnione.
4. Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia przepisów proceduralnych w zakresie kontroli istniejącej pomocy oraz naruszenia art. 108 ust. 1 i 2 TFUE w związku z zasadą proporcjonalności, ponieważ z jednej strony, Komisja wymagając by organy francuskie dostarczyły dowodu na okoliczność zgodności z rynkiem wewnętrznym systemu zwolnienia portów francuskich z podatku od osób prawnych przeniosła na stronę skarżącą ciężar dowodu i działała w taki sposób jakby rozpatrywała wniosek o zatwierdzenie nowego systemu pomocy. Z drugiej strony, wymagając od organów francuskich po prostu zniesienia wspomnianego systemu pomocy bez wykazania by możliwe było wprowadzenie jakiegokolwiek zmiany, która mogłaby uczynić środek ten zgodnym z przepisami Unii obowiązującymi w dziedzinie pomocy, Komisja naruszyła art. 108 ust. 1 i 2 TFUE, art. 2 rozporządzenia nr 2015/1589 oraz zasadę proporcjonalności.
5. Zarzut piąty, dotyczy naruszenia zasady dobrej administracji w zakresie w jakim fakt, iż Komisja wymaga zniesienia systemu zwolnienia podatkowego, dopuszczając jednocześnie utrzymanie w mocy systemów pomocy na rzecz portów w innych państwach członkowskich, nie pozwala na zapewnienie równych warunków konkurencji pomiędzy portami europejskimi, ale przeciwnie prowadzi do nowych naruszeń konkurencji z bezpośrednim, naruszeniem roli powierzonej Komisji jako gwarantowi właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Komisja naruszyła w związku z tym zasadę bezstronności będącą konieczną konsekwencją zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2017 r. – Commune de Fessenheim i in. / Komisja

(Sprawa T-751/17)

(2018/C 032/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Commune de Fessenheim (Fessenheim, Francja), Communauté de communes Pays Rhin-Brisach (Volgelsheim, Francja), Conseil départemental du Haut-Rhin (Colmar, Francja) oraz Conseil régional Grand Est Alsace Champagne-Ardenne Lorraine (Strasbourg, Francja) (przedstawiciel: adwokat G. de Rubercy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (C(2017 7119 FINAL) Sekretariatu Generalnego Komisji Europejskiej z dnia 18 października 2017 r. w sprawie odmowy ujawnienia decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji doręczonej władzom francuskim w dniu 22 marca 2017 r. dotyczącej protokołu w przedmiocie odszkodowania dla grupy EDF z tytułu zamknięcia elektrowni jądrowej w Fessenheim;
- zobowiązanie Komisji Europejskiej do ujawnienia stronie skarżącej treści wskazanego pisma z dnia 22 marca 2017 r. w terminie tygodnia od dnia ogłoszenia wyroku Sądu;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca powołuje trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43) wynikającego z faktu, iż ujawnienie rozpatrywanych informacji było uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odnoszącego się do prawa dostępu do dokumentów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odnoszącego się do prawa do skutecznego środka prawnego.

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2017 r. – Republika Federalna Niemiec / ECHA

(Sprawa T-755/17)

(2018/C 032/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: adwokaci D. Klebs i T. Henze)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji izby odwoławczej ECHA z dnia 8 września 2017 r. (sprawa A-026-2015) w zakresie, w jakim izba odwoławcza:
 - częściowo uchyliła decyzję komitetu państw członkowskich z dnia 1 października 2015 r. dotyczącą substancji „1,4-Benzenodiamina, mieszanina N, N'-fenylo i toliło pochodnych” (zwanej dalej „BENPAT”) nr CAS 68953-84-4 (WE nr 273-227-8) w zakresie, w jakim decyzja ta przewidywała identyfikację metabolitów przez rejestrujących na etapie analizy z zastosowaniem testu OECD TG 309,
 - częściowo uchyliła wskazaną decyzję w zakresie, w jakim przewidywała ona przeprowadzenie analizy z zastosowaniem testu OECD TH 308, oraz
 - postanowiła, że oświadczenie dotyczące bioakumulacji powinno zostać usunięte z uzasadnienia owej decyzji;
- a także o obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.